

pointa

Čarodějka od Jezera bohů

Julie
Borlová

Čarodějka od Jezera bohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Julie Borlová
Čarodějka od Jezera bohů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Čarodějka od Jezera bohů

Julie Borlová

2022

*Nevykročíš-li do lesů,
nikdy se nic nestane
a tvůj život nikdy nezačne.*

Clarissa Pinkola Estés

*

poděkování

*

*

Celý proces vzniku Čarodějky pro mě byl obrovskou lekcí vděčnosti, a to vůči Tvůrčí síle a obrovskému množství lidí, kteří mě nějakým způsobem podpořili. Na následujících řádcích bych ráda poděkovala...

...mojí rodině, především mému muži Pétovi, který kvůli mně a knížce nejednou vystoupil z komfortní zóny – a obětavě snášel moje nálady během crowdfundingové kampaně. Mamce, která byla vždycky mým největším fanouškem a také prvním člověkem, který Čarodějku četl. Tátovi, který během kampaně projevils naprosto úžasný obchodnický talent. A v neposlední řadě naší kočce Radunce. Bez jejích chlupů by rukopis Čarodějky zkrátka nebyl dotažený k dokonalosti.

Poděkování a objetí posílám také do Budapešti Darie Molnár, kmotřičce (nejen) mého románu, mé naprosto boží mentorce, bez které by Čarodějka – a spousta dalších věcí – nejspíš zůstala jen nápadem v mé hlavě.

Velké díky patří i mým báječným, pečlivým a rychlým beta-čtenářům: Márie a jejímu příteli, Aleně, Daniele a již zmiňované Darie. Vaše zpětné vazby byly hotové klenoty!

A teď už jsou na řadě mí úžasní mecenáši, kteří důstojně navázali na tradici renesančních dobrodinců umělců, bez kterých by si většina velkých jmen kultury (nejen) té doby ani neškrtila. Jsou to: * máma a táta, jejichž pomoc se zdaleka neomezila jen na tu

finanční, jak už jsem psala výše, a kterým tímto ještě jednou děkuju, * mí štědrí mecenáši Vítězslav a Marie Borlovi, rodiče mého manžela. Moc si vážím vaší pomoci a podpory!

Dále Anička V., úžasná kreativní duše a má Giuliana, hvězda mezi mecenáši. Na Instagramu ji najdete jako @zrcadlozeme.

V neposlední řadě jsou tu pak mecenáši tajemní a nezištní, kterým tímto posílám alespoň pozdrav na dálku.

Děkuji také svým knižním kolegyním, se kterými je radost spolupracovat a pomáhat Čarodějce na svět.

V neposlední řadě pak cítím obrovskou vděčnost k vám všem, kdo jste Čarodějku jakkoli podpořili během kampaně. Byla vás víc jak stovka a všichni naprosto úžasní, tak moc, že jsem z vás byla často na měkko – a to nejsem člověk, který se snadno dojme. Zvláštní pozdrav pak posílám svým sledujícím z Instagramu, z nichž mnozí byli u vzniku knížky doslova od první stránky až po tisk.

A konečně... děkuji zasněžené zimě, teplému jaru, rybníkům, potokům a loukám u nás doma a městu Florencii za nekonečný proud inspirace. A Příběhu za to, že si mě vybral.

P. S.: Pokud chcete dále sledovat mou tvůrčí cestu a dozvědět se další zajímavosti o Čarodějce, ráda vás přivítám na mém instagramovém profilu @julie.borlova_art, případně na webových stránkách www.nahoupacce.cz.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*

*
*
kapitola 1.
*
*

Zvědavě se rozhlíží kolem. Je to zvláštní. Je zvláštní vidět je všechny oblečené ve svátečních šatech, všechny právě na tomto místě. U Jezera, kam obvykle nechodí ani ona. Všichni vědí, že není radno se plést bohům do cesty. Dnes si je však bohové žádají. Dnes přichází slavnost Slunovratu.

Je nervózní. Laura jí upravila své staré slavnostní šaty, jsou bílé jako čerstvé mléko a ona v nich vypadá ještě bledší než obvykle. Pod všemi těmi šňůrkami, knoflíky a šněrováním se téměř nemůže hýbat, je jako ryba v síti a těžko odolává pokušení sebou mrskat, aby se osvobodila. Černé vlasy jí pro změnu Flavia stáhla do uzlu tak pevného, že už teď ji z něj bolí hlava. Celá se ošívá, vmáčknutá do cizí formy, těsné a tísnící, a drtí v prstech svůj květinový věnec. Kněz opodál cosi drmolí.

Tak už se vymáčkni, ať to máme za sebou!

Mistr Giovanni jí naučil mnohému z toho, co sám znal. Jen úctu k bohům jí předat nedokázal. Snažil se, pravda, jenže po každé, když s ní o bozích hovořil, sklouzl nakonec k matematice. Nebo k astronomii, k přírodopytu... Někdy i k literatuře, a když si byl obzvlášť jistý, že je nikdo neposlouchá, promluvil k ní ve starém jazyce. Uměl přednášet nádherné příběhy a jí se z nich tajil dech, jen bohové v nich vždycky byli jaksi vzdálení, jaksi cizí. Takovými se stali i pro ni.

„A Sluneční pán... dnes, ve své největší síle a moci...“

Kněžův hlas je monotónní a ona stěží potlačí zívnutí. Jen ona, ostatní dívky se zdají být jako přimražené. Pro ně je to velký den. Stojí seřazené na břehu, všechny dívky z údolí, které letos dovršily patnáct let.

Zná je, Laura ji ostatně často posílá, aby s nimi předla a šila. Mnohdy dokáže utéct, ať už nahoru do lesů, nebo k mistru Giovannimu do knihovny. Ne vždy se jí to však podaří a pak musí poslouchat jejich řeči. Která z nich má políčeno na pekařova syna a která zas na mladého kováře. Když se ptají, o koho by stála ona, jen nasadí pohrdavý úsměv. Ne, v údolí není jediný muž, za kterého by se chtěla provdat. Ne, ona zůstane s mistrem Giovannim a stane se po něm knihovnicí. Samozřejmě ví, že knihovnice nejsou, už mnoho staletí ne, a bohové sami vědí, zda vůbec kdy byly, ale třeba se dá pán Severní věže obměkčit...? A pokud ne, pak odejde. Daleko, až tam, kde se vrcholky hor dotýkají oblohy... a snad ještě dál.

Hudba se změnila, teď zní nad Jezerem píšťaly a jí připomínají mečení koz. Dívky se pomalým, ustrašeným a zároveň dychtivým krokem přesouvají na molo. Nemá na výběr a musí je následovat, je příliš těsně vklíněná do davu.

A první věnec už letí vstříc hladině, za ním další a další. Některé se drží hned u mola, jiné podplují trochu dál, žádný se však nevydá do středu Jezera vstříc zapadajícímu slunci.

Kéž by to udělal ten můj! Kéž by se vydal na cestu, jim všem z očí a dál a dál, až tam, kam nikdo nikdy nechodí! Všichni by pak věděli, co já vím už dávno, že muž odsud z vesnice mým manželem nikdy nebude. Ani muž odsud z údolí.

Její sousedka do ní šťouchne. Teď je řada na ní. Přivře oči a hodí věnec do sluncem pozlacených vln.

A pak je otevře a zírá na to, co se právě děje, čekala vše možné, čekala, že věnec popluje k obzoru, ale ne že... se potopí. A přesto

se stalo právě tohle. Květiny před jejíma očima klesly pod hladinu, jako by byly z kamene.

Zírá na ně. To není možné. To přece odporuje přírodním zákonům, ty květy byly příliš lehké, aby mohly klesnout ke dnu. Kolem ní se rozhostí zlověstné ticho. A všechny pohledy se upřou na ni, měří si ji ještě podezřívěji než obvykle, ještě podezřívěji než jindy – pro její příliš tmavé vlasy, příliš bledou pleť a příliš divoké oči. Teď už není jen Černobílá panna z knihovny. Je dívka, jejíž věnec si vzalo Jezero.

Laura ji popadne za ruku a spěšně odvádí pryč. Ne, není moudré tu zůstat. Není moudré čekat, co k celé věci řekne kněz ani jak si to přeberou vesničané. Za dávných časů prý lidé házeli dívky do Jezera, dívky příliš divoké a divné na to, aby je údolí přijalo. Laura nechce riskovat, že si na ten starý zvyk někdo vzpomene.

Ze svého pokoje vyklouzne oknem, mrštná a neslyšná jako lesní kočka. Pěšinami utopenými v šeru se vrátí k Jezeru. Nejde však k molu, kde se odehrál rituál, zamíří na druhou stranu. Na zakázanou stranu. Stranu, která patří bohům. Na stranu, kam nikdo nechodí. Až na ni. Ona už zde párkrát byla – a nikdy se jí nic zlého nestalo.

Dnes ale poprvé přichází v noci. O slunovratové noci. Pohněvá si tím bohy? Osobně nevěří, že by ji trestali pro takovou hloupost. A především je zde v bezpečí před vesničany, ti by se sem nikdy neodvážili. A dnes už vůbec ne.

Vychází měsíc a stříbrí vodní hladinu. Protáhne se až k ní a smočí v ní prsty.

„Jezero... Vzalo sis můj věnec. Nechápu jak a nechápu proč. Nevěřila bych tomu, kdybych to neviděla na vlastní oči. Jenže já to viděla. Co to mělo znamenat, Jezero? Co mi tím chceš říct?“

„Třeba jen to, že máš hledat hlouběji.“

Trhne sebou. Ono mluví? Jezero mluví? A mužským hlasem? Nebo se už dočista zbláznila?

„Neboj se, to nebylo Jezero.“

Tentokrát je hlas lehce pobavený – a doplní ho smích. Z kamene kousek od vody se zvedne postava. Jak to, že si jí nevšimla dřív? Přísahala by, že je tu sama.

Jak to, že nemám strach?

Tak trochu očekává, že se ze tmy vyloupne příšera, jaké zde dle pověstí žijí. Nepopsatelná bytost z jiných světů. Snad si to dokonce přeje, touží vidět něco, co nikdo jiný z údolí nikdy nespatriil.

A tak je poněkud zklamaná, když se ze stínů vynoří mladík jen o málo starší než ona. Vysoký, hubený, v obnošených šatech. Jeho vlasy se zdají být černé a tvář až podivně krásná, ale možná tak působí jen díky světlu měsíce.

„Copak, jsi zklamaná?“ Stále ten napůl povýšený, napůl žertovný tón. „Čekala jsi nějakého tvora ze zakázané strany? Nebo rovnou netvora?“

„Nevěřím na netvory,“ odsekne poněkud nakvašeně. Jeho hlas ji dráždí. Nemá ráda, když se jí někdo vysmívá.

„Pravda, jistěže nevěříš. Jinak bys sotva přišla sama na zakázanou stranu, ještě navíc o slunovratové noci.“

„Nejsem tu poprvé – a netvora jsem nikdy neviděla.“

„Co ty víš...“ Zase ten pobavený tón. Jako by si s ní hrál. „Třeba jsi ho viděla, ale nepoznala... Třeba jsem já netvor...“

„Haha, děsně vtipný... Jsi jen kluk, co se zatoulal daleko od vsi. I když...“ zaváhá a zamrazí ji v zádech. „Nikdy jsem tě tady

v údolí neviděla. “Je si tím zcela jistá, jakkoli je jeho tvář napůl skrytá ve stínech, ten hlas by si pamatovala. Nikdy neslyšela podobný, hlas, který by dovedl být výsměšný a podmanivý zároveň. A jeho přízvuk, způsob, jakým vyslovuje jednotlivé hlásky... „Ty nejsi odsud, že ne?“

„Ne,“ odvětlí. Nezdá se však, že by k tomu chtěl cokoli dodat.

„Co tu vlastně děláš?“

„To co ty.“

Nadzdvihne obočí a nyní se posmívá pro změnu její hlas. „Aha, takže se snažíš zjistit, proč Jezero dnes o slunovratovém rituálu spolkló tvůj panenský věneček?“

„Ne tak docela. Ale řekněme, že tohle Jezero studuju...“

„Ach tak... A víš tím pádem, proč mi provedlo to, co mi provedlo?“

„Jak už jsem řekl – myslím, že máš prostě hledat hlouběji.“

„To zní hezky, ale nerozumím ti.“

„Nerozumíš? A co takhle ponořit se do vody?“

Vykulí na něj oči. „Neumím plavat,“ odsekne vzápětí, nejde však jen o to, zdaleka ne. Už několikrát přišla sem, na zakázanou stranu, už několikrát zde seděla a dívala se na hladinu, ale ponořit se? Nikdo z vesnice se v Jezeře nikdy nekoupal. Hovořili o příšerách. O netvorech. A o magii, které je voda plná.

Mistr Giovanni na magii nevěřil. Ale mistr Giovanni nedokázal vysvětlit, jak se mohl její věnec potopit a klesnout ke dnu.

„Bojíš se magie? Není důvod. Nemá, proč by ti ubližovala. Tobě obzvláště ne. Když se jí ale správně zeptáš, může ti dát odpovědi.“

„Nesmysl. Žádná magie není.“

„Ne tak docela. Není to, co si pod magií představují lidé z údolí. Není uhranutí krav a křivý pohled, co způsobí nemoc. Taková magie existuje jen v jejich hlavách. Ale skutečná magie je něco jiného.“

Ostražitě si ho měří. „Jak to všechno víš?“

„Už jsem ti to řekl. Studuju Jezero. Chceš znát svou odpověď?“

Váhá. Její zvědavost je obrovská. Větší než strach?

„Jen když vležeš do vody se mnou. Jak jsem řekla, neumím plavat.“

„Jak si přejete, slečno,“ vysekne parodii dvorské úklony a ona jen šokovaně zírá, kterak ze sebe shazuje oblečení, až stojí v měsíčním světle docela nahý.

Má tak útlé a bledé tělo... A přitom vůbec nepůsobí křehce...

V duchu si za své myšlenky vlepí pomyslounou facku a vzápětí se na něj rozkřikne. „Co to u všech démonů vyvádíš?“

„Co by, svlékl jsem se. Přece sis nemyslela, že polezu do vody oblečený.“ Klidně kráčí po kamenech a noří se do vln, ne však příliš hluboko, zastaví se, když mu voda sahá po pás. „Pojď za mnou, tady se neutopíš, je tu mělko.“

Opatrně ho následuje a své slavnostní šaty, nyní již s rozvázanými tkanicemi, si ponechá na těle.

„Chceš se koupat oblečená? V těch mokrých šatech ti bude chladno...“

„Aťsi! Svlékat se tu před tebou nebudu ani omylem!“

Odpovědí je jí opět jeho smích. Zatne zuby a vkročí do Jezera k němu. Pod prsty nohou cítí kameny a bláto. Voda je chladná, jako by se jí letní horka ani nedotkla.

„Není to tak zlé, že? A teď se ponoř.“

„Cože?!“

„Ponoř se pod hladinu. Takhle.“ Nadechne se a vnoří se do vln, zmizí v Jezeře docela jako její věnec. Na okamžik se jí téměř zastaví srdce – a pak se jen dívá, jak se s cáknutím vynoří. Prská vodu, mokré vlasy se mu přilepily na oči – a jeho smích rázem nezní tak povýšeně.

„Tak prosím, teď ty.“

Neví, proč to dělá, neví, proč mu věří, mohl by ji přece utopit, snadno, docela snadno... A stejně ho následuje vstříc Jezeru, vše kolem ní zahalí studená voda a ona je zmatená, dočista zmatená, nechce se jí zpět k hladině, patří přece sem, vždycky sem patřila.

Jeho paže ji prudce vytáhnou zpět do měsíční noci.

„Zbláznila ses? Není rozumné zůstat tak dlouho pod vodou, když nejsi zvyklá se potápět!“

„Já... měla jsem pocit, že tam mám zůstat... že tam patřím,“ drmolí napůl stále mimo sebe a drží se jeho rukou.

„Skvělé. Takže máš svou odpověď.“

„Cože, tohle?! Ale já nechápu –“

„Možná ti Jezero poví ještě něco,“ pokrčí rameny a vyvede ji na břeh. „Možná za tebou přijde ve snu. Nevím, je dost nevypočitatelné.“

Oklepe se jako pes. Z vlasů mu odletují kapičky vody. A pak se už pomalu obléká.

„Měla by ses vrátit a převléct se do suchého. Odkud vlastně jsi?“

„Ze Severní věže.“

„Dobře, doprovodím tě na rozcestí. Odtamtud trefíš, ne?“

„Trefila bych i odsud,“ odsekne dotčeně.

„Jistě, ale coby gentleman nemůžu nechat dámu toulat se samotnou po lese.“ Zase ten namyšlený smích.

Na rozcestí dojdou mlčky. A už stojí pod starým dubem, od kterého vede cesta vzhůru k Severní věži.

„Neřekla jsi mi své jméno.“

„Malvína. Jsem Malvína.“

Vysekne jí obřadnou poklonu. Ale i ta od něj působí výsměšně.

„A ty?“

„Ale no tak, přece bys nechtěla všechno vědět hned. Nechme si něco i na příště...“

„Jak víš, že nějaké příště bude?“

Jeho sebejistota, úsměv, to, jak si s ní pohrává... Má chuť mu jednu vrazit.

„Za tři dny tady na rozcestí. Dvě hodiny po západu slunce.“

„Pf... Jak víš, že přijdu?“

„Budu tě čekat, Malvíno.“

* kapitola 2.

Vtiskne se mezi regály knihovny jako jiná dívka mezi paže milence. Tady je doma, tady mezi prastarými svazky – a kdyby opravdu věřila v bohy, patrně by jim den co den blahorečila, že ji tenkrát našel zrovna mistr Giovanni.

Mnohokrát jí vyprávěl příběh knihovny – a když si byl opravdu jistý, že nikdo nepovoláný neposlouchá, pak i ten nekrácený a pravdivý.

„Tenkrát,“ šeptával tichým hlasem, „tenkrát před mnoha a mnoha staletími vládl v hlavním městě Solii rod Speroniů.“ Opatrně vyslovoval to jméno a otáčel se po místnosti, zda jsou opravdu sami, o Speroniových nebylo radno mluvit ani tady, v údolí na hranicích, všichni ostatně věděli, že Speroniové byli rouhači a bezbožníci a jen díky požehnání Slunečního pána a od vazе jeho kněží se podařilo je svrhnout. Pravda, moc kněží byla zde v údolí slabá, ale přesto, strach z nich dokázal překročit i vysoké štíty hor a uhnízdit se v srdcích vesničanů. Ano, jistě, Speroniové byli sluhové zla, kteří napomáhali temnotě k vítězství.

„Ale to není pravda a nikdy nebyla,“ šeptával mistr Giovanni a jeho hlas byl téměř neslyšný. Nakláněla se tedy k jeho rtům, aby jí neuniklo ani jediné slovo. „Ve skutečnosti to byli moudří a vzdělaní lidé, přátelé vědy a umění. Solia i její okolí pod jejich vládou kvetly a říká se, že ve městě zbudovali tu nejúžasnější knihovnu, jakou kdy svět viděl.“

Ona však znala pokračování příběhu, věděla, co se stalo potom. Jak poslední Speroni pro svou hloupost a neschopnost ztratil vládu nad městem, nechal si ho vyrvat kněžími a byl vyhnán jako prašivý pes. Jak musela utéct i jeho macecha, vdova po jeho otci, musela prchnout zadní branou, aby ji i s jejími dětmi nepřivázali na pranýř a neplivali na ni jako na děvku. Zatímco ovšem mladý Speroni pobral zlata, co uvezl, ona z města zachránila knihy, odvezla jich, kolik jen mohla, věděla, že kněží by je jinak spálili, a to by nesnesla.

„Říkali jí Filozofka ze Solie,“ vyprávěl pokaždé mistr Giovanni a znělo to téměř zamilovaně. „Velký Speroni se s ní prý oženil, protože žádná jiná dívka nerozuměla filozofii tak dobře jako ona.“

V ten moment se Malvína vždy zasnila. Jaké to asi byly časy, kdy dívka mohla volně studovat, aniž by se při tom musela ukrývat v koutě knihovny a bát se, že ji někdo najde? Kdy se mohlo její vzdělání stát věnem tak žádoucím, že po ní zatoužil i pán města?

A tahle žena odvezla část knihovny sem, do Severní věže, na samou hranici říše – a svěřila ji zdejšímu pánovi do opatrování. Sama pak i se svými dětmi odjela za hory a nikdo už ji nikdy neviděl ani o ní neslyšel.

Zbyly po ní knihy – a mladý knihovník rodu Speroniů, který je měl opatrovat. Mistr Giovanni byl jeho potomkem. A Malvína požehnaným dítětem, kterému bylo dovoleno v tomto ráji vyrůst a sát z něj vědomosti, sotva se naučila číst.

Náhle zaslechne kroky. Přikrčí se v šeru mezi regály, neslyšná a téměř neviditelná.

„Ta věc mi dělá starosti, příteli,“ uslyší mužský hlas a pozná v něm pána věže.

„Mně také, o tom nepochybuj,“ odvětlí jiný hlas, starý a vážný. Mistr Giovanni.

„Dovedeš nějak vysvětlit, proč k tomu došlo?“

„Obávám se, že ne. Mluvil jsem s ní, ale přísahala, že do věnce nepřidala nic, co by ho stáhlo ke dnu. Ani kameny, ani olovo, nic.“

Malvínu polije horko. To mluví o ní! Nastraží uši, aby jí neuniklo jediné slovo.

„Ty jí věříš?“ optá se opatrně hradní pán.

„Jistě. Nikdy by mi nelhala.“

„Dobře, nicméně to situaci nijak neulehčuje. Lidé v údolí už si o tom šeptají. Kněze sice zatím dovedu umlčet, ale jestli se vše dostane dolů, pod hory... a nedej bohové do hlavního města, nebude už v mé moci ji ochránit.“

„Marco, to děvče nic neprovedlo!“

„Já vím, ano, ale vysvětluj to jim. Zvláště teď, když se blíží Sedmé milénium. Lidé jsou jako šílení. V každém obláčku vidí Mlhu, v každé jen trochu zvláštní dívce Nevěstu temnoty z předpovědí. A uznej sám, že tvá... dcera se nikdy příliš nesnažila být oblíbená. A o svou pověst řádné dívky dbala pramálo.“

„Já vím a je to především má chyba, nevychoval jsem ji, jak se na děvče sluší.“

„To nevychoval, Giovanni. Víím, že si dáváš pozor a nikde nevykládáš, co všechno ji učíš, ale lidé nejsou slepí ani hluchí – a spousta si jich dala dvě a dvě dohromady. Chápu, chtěl jsi jí dopřát to nejlepší, ale neprokázal jsi jí dobrou službu.“

Mistr Giovanni si několikrát hluboce povzdechne. „Je nějaký způsob, jak bys nám mohl pomoci? Marco, prosím tě o to jako přítel přítele...“

„Snad ano. Pojď se mnou do pracovny, ukážu ti, co by se dalo dělat.“

Kroky se spěšně vzdalují. Malvína počká, až zcela dozní, a padá do svého pokoje. Tělo má stažené a ústa vyschlá. Ano,

věděla, že to není dobré – a od slavnosti se snažila držet všem z dohledu, ale... je opravdu až v takovém nebezpečí?

Ať už je to jakkoli, nemá mnoho času o tom přemýšlet. Slunce právě zapadá – a to znamená, že za dvě hodiny má schůzku. S ním. Má na ni chodit? Není to příliš nebezpečné? Nezná ho, nezná ani jeho jméno... A ta sebejistota, s jakou mluvil o magii...

Kdyby mi chtěl ublížit, už by to udělal. Stačilo by mě jen trochu déle přidržet pod vodou. On mě ale místo toho vytáhl. Nemůže být nebezpečný.

Stejně se jí však třesou ruce, když se navléká do šatů ze slavnosti, nejlepších, jaké má.

Tentokrát všechny tkanice zaváže, jak nejlépe dovede, nechce před ním vypadat jako cuchta. Stažen ve vši té parádě se jí z okna nevylezá snadno, a když dopadne na trávu, sklouzne jí noha. Bolest vystřelí do celého těla. Sáhne si na kotník. Ne, nezdá se, že by byl vymknutý, jen ošklivě naražený. Zatne zuby a kulhá spěšně mezi stromy. Po kamenité pěšině doklopýtá na rozcestí. On už zde stojí, oblečený ve stejných prostých šatech jako minule, vysoký a uvolněný.

„Co se ti stalo s nohou?“ optá se místo pozdravu.

„Upadla jsem, ale nic to není...“

„Mně se zdá, že je. Kulháš. Dovolíš?“ A než stihne cokoli namítnout, už klečí na zemi a dotýká se rukama bolavého kotníku. Jeho dlaně jsou horké a horko z nich jí stoupá po těle, naplní ji celou jako pára hrnec, už jen chvíli a poklička odskočí, polévka se vylije na kamna a Laura jí zas vyhubuje...

„Tak prosím, teď by to mělo být v pořádku.“

Pohne nohou. A znovu a znovu, zakrouží kotníkem a stále nic. Bolest je pryč. Zmizela.

„Jak jsi to udělal?“

„Snadno. Nebylo to nic vážného, měla jsi ho jen naražený.“

„Ano, ale jak...?“

„Kouzlo.“ Zase ten jeho samolibý úsměv, nesnesitelný a podmanivý zároveň. „Půjdem?“

„Kam?“

„K Jezeru přece.“

Cestu opět urazí mlčky a brzy už sedí na břehu na zakázané straně, opření o kmen věkovitého stromu. I dnes měsíc stříbrí hladinu, i dnes je jeho tvář ve světle lunny podivně neurčitá. Jak asi vypadá za dne? Je pořád tak hezký? Nebo ne?

„Jistěže ne, ve dne mám obličej pođobaný od neštovic, křivý nos a na něm bradavici,“ zasměje se zeširoka.

Malvíně se zastaví dech.

„Ale jak jsi... Nic jsem přece neřekla!“

„To ne, ale tvé myšlenky jsou velmi... hlasité.“

„Ty mi vidíš do hlavy?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Ale jak... jak to děláš?“

„Už jsem ti to řekl. Kouzlo.“

„Nesmysl. Žádná kouzla a magie nejsou, vše se dá nějak vědecky vysvětlit.“

„Hmm... A už jsi našla vědecké vysvětlení pro ten svůj případ s věncem?“

Stiskne rty a neodpoví.

„Nenašla, to jsem si mohl myslet. Magie je stejně skutečná jako ten měsíc nad námi, Malvínó. Mohl bych tě naučit ji používat.“

Zírá na něj s otevřenou pusou. „Proč bys to dělal? Co bys z toho měl?“

Usměje se na ni, jako by ji hladil. „Přece tvou neodolatelnou společnost.“

„A co bych z toho měla já?“

„Ten kus tebe, který ti chybí.“

„Tomu nerozumím.“

„Hmm... Už jsi pochopila, co ti chtělo říct Jezero?“

Je čím dál tím dopálenější. Ten kluk s ní mluví jako učitel, jako mistr Giovanni, jenže mistr Giovanni je čtyřikrát starší než ona a vyzná se v přírodovědě a literatuře, a dokonce i ve starém jazyce, zatímco tenhle floutek tu žvaní něco o magii.

„Proč se mě ptáš, když si můžeš tak snadno přechíst mé myšlenky?“ odsekne mu.

On se však nepřestává usmívat. „Ach, odpusť, chtěl jsem být zdvořilý. Ale pokud ti to není příjemné... Ne, nepochopila jsi zatím nic.“

Cítí, jak rudne. Nesnese, aby ji měl za hlupačku. „Něco přece. Jako malé dítě mě našli poblíž Jezera. Ne na zakázané straně, na té naší,“ vypálí to první, co ji napadne.

On se poprvé přestane usmívat. Nyní je jeho tvář zamyšlená. „Jistě, to by mnohé vysvětlovalo. Nicméně pokud chceš vědět víc... Myslím, že by bylo rozumné se ponořit podruhé.“

Malvíně se zrychlí tep. Představa mokrých šatů ji neláká, ale ta chladivá voda... a jeho tělo... Vzápětí tu myšlenku zažene. Co když se jí pořád dívá do hlavy?

„Půjdeš se mnou?“

„Ano.“

Tentokrát se nesvlékne. Vejde s ní do vln, ruku v ruce, oblečený jako ona. Ruku v ruce se i ponoří.

Voda se jí zmocní a Malvína má opět pocit, jako by sem patřila, jako by se navrátila do lůna své matky... A do toho zní hlas – ve vodě, nebo v její hlavě? Dovede to ještě vůbec rozlišit? „Projdi Mlhou,“ šeptá, „projdi Mlhou.“

A už ji mladíkovy paže táhnou na břeh a usazují mezi kořeny. Bude mít špinavé šaty. Ale co, ukryla je před Laurou už jednou, dokáže to tedy i podruhé.

„Tak co ti Jezero řeklo tentokrát?“ ptá se jí, svou tvář téměř u té její, a s Malvínou se točí celý svět.

„Povím ti to, když mi řekneš své jméno.“

Zatváří se překvapeně. „Víš přece, že bych si odpověď mohl najít ve tvé hlavě sám.“

„Hmm... Neříkal jsi, že chceš být zdvořilý?“

„Bod pro tebe.“ Do tváře se mu vrátí úsměv. „Jsem Federico. Takže?“

Federico... To jméno se jí líbí, válí ho po jazyku a chutná jí příjemně. Nikdo v údolí se nejmenuje Federico.

„Řeklo mi, ať projdu Mlhou,“ prozradí mu pomalu. Dívá se mu do tváře – a v té se pobavení pomalu mění v nefalšovaný zájem.

kapitola 3.

„Je třeba, abys odsud odešla. Alespoň na čas, než se vše uklidní. Než lidé zapomenou.“ Hlas mistra Giovanniho je prosycený zármutkem, téměř z něj kapou slzy, ona ho však nedovede vnímat. Cítí jen vztek, který jí stoupá tělem jako horká láva.

„Abych odešla? Kam bych měla jít? Jsem tu doma!“

„To jsi a vždycky budeš,“ ujistí ji s tváří plnou bolavé lásky. „Ale teď tu pro tebe není bezpečno. Řeči o tom, co se ti stalo o slunovratu, se šíří rychle. A až se dostanou z údolí, ke kněžím méně moudrým než ten náš... Hrozilo by, že tě prohlásí za čarodějnici. A víš sama, co se takovým ženám děje, co jim dělají...“

„Pán věže je náš přítel. Ochránil by mě.“

„Nikdo nemůže nikoho ochránit před kněžími, Malvíno, pokud se rozhodnou ho zabít. Ty si to nedovedeš představit, nikdy jsi neopustila údolí...“

„Ale proč ho mám opustit teď? Neříkal jsi snad sám, že kdekoli jinde budu ohrožená mnohem víc?“

Její divoké zelené oči se střetnou s jeho, šedýma a laskavýma. „Brzy bude ze vsi odjíždět kupecká výprava, která k nám přicestovala před slavností. Vede ji Bartolomeo, dobrý známý pána naší věže. Chystají se přejít hory. Ale ne na jih. Na sever, do cizích zemí. Tam moc kněží nesahá.“

Malvína je napjatá jako luk. Vždycky si to přála, vždycky si přála opustit údolí, pro ni až příliš těsné, a vydat se objevovat

svět, který znala jen z knih. Vždycky po tom toužila, ale... ale Federico na ni bude čekat za dva dny na rozcestí. Třeba by jí mohl pomoci právě on?

„Prosím, mistře Giovanni, neposílej mě pryč! Mohu se ukrýt v lesích.“

„V lesích tě najdou, Malvíno.“

„Ne, když budu na zakázané straně.“

Starý muž sebou trhne. „Na zakázané straně? To nepřichází v úvahu!“

„Proč ne? Sám jsi mi přece říkal, že to, co se o ní vypráví, jsou jen hloupé pověry! Že nejsou ani kletby, ani netvoří!“

„Ano, to jistě, ale... Nepřeju si, abys tam chodila. Abys na to jen pomyslela.“ Jeho hlas je náhle tvrdý jako kámen. Veškerá laskavost z něj vyprchala. „Sbal si věci na cestu. Bartolomeo odjíždí pozítří za úsvitu.“ Zamíří ke dveřím její komůrky, na prahu se však ještě zastaví. „Neboj se, dítě. Zase se vrátíš.“

„Ale kdy, mistře?“

Odpověď zazní v dlouhém povzdechu. „To nevím.“ A potichu, spíš sám pro sebe, dodá: „Ale určitě ne dřív, než přejde Sedmé milénium.“

Té noci se opět vykrade z věže a utíká na rozcestí. Federico tam však není, jistěže ne. Viděli se včera – a opět se mají setkat až třetí den.

Třetí den už budu na cestě pryč.

Má ho tedy hledat? Netuší kde. Pokaždé když se loučili, viděla ho odcházet mezi stromy. Ne po cestě, vnořil se přímo do lesa a stíny se za ním zavřely jako voda. Proč jí to vlastně zajímá?

Co ji k němu tak táhne? A ví, že úplně všechno. Cítí to celou svou bytostí, od srdce až po konečky prstů.

Vezme kus papíru a napíše na něj vzkaz. Stručný, a ne příliš obsažný, kdyby snad padl do nepravých rukou. *Poslali mě pryč z údolí. Nemohla jsem tedy přijít. Ale najdu k Tobě cestu.*

Papír připevní ke stromu a prosí bohy, ač v ně příliš nevěří, i Jezero, v něž věřit začíná, aby tam zůstal. Aby ho Federico našel.

Bartolomeo je muž kolem čtyřicítky, s řídnoucími vlasy a tvrdou tváří. Pokyne jim směrem k jednomu z vozů. „Vlezte si tam.“ Malvína ho poslechne a Flavia ji následuje. Tváří se kysele. Nemá knihovnickovu schovanku ráda, pán věže však přikázal, ať ji doprovodí, a ona nemohla odmítnout.

Malvína ji přejede zběžným pohledem. Vybaví si, co ji včera zaslechla říkat Lauře. „Podívej se na ni, vypadá, jako by jí bylo opravdu líto, že musí pryč.“

„Třeba jí to vážně líto je,“ odvětila Laura.

„Jí? To sotva. Nezajímá ji údolí ani my, nic z toho.“

„Teď ale vypadá, jako by to bylo jinak. Jako by... Jako by snad měla ve vsi chlapce a nechtěla ho opustit.“

„Ona? Nebud' směšná! Vittorioví, který za ní běhal, se vysmála, že neumí číst, Michelemu zase kvůli jeho nosu. Ona nikoho ráda nemá a nikdy mít nebude!“

Malvína otočí pohled do krajiny a Flavie si nevšímá. Co jí sejde na tom, co si myslí? Co si kdokoli myslí? Nenarodila se, aby žebrała o jejich lásku.

Vozy se šplhají do horských průsmyků. Pečlivě sleduje cestu, zaznamenává ji na kus papíru.

*Abych se mohla vrátit. Nebudu čekat do Sedmého milénia. Pôjdu
zpet dŕíve.*

Nocují nejčastěji v lesích, rozbijí tábor a ustelou si na mýtině u ohně. Pokud je to možné, staví ve vsích a uléhají v hostincích. Prvního večera tak Malvína objeví dosud netušenou dovednost pana Bartolomea. Kupec se postaví doprostřed hospody, zabušením do stolu si zjedná ticho... a pak vypráví. Vypráví příběh za příběhem, smutně, vesele – a pokaždé s vášní. A lidem se tají dech. A lidé otvírají měšce a házejí mu mince. Častěji dostává jídlo – a nejvíc ovšem pití.

„Jak jste se to naučil?“ optá se zvědavě. „Jistě jste přečetl mnoho knih...“

„Knih? Kdepak, děvče, knihy já číst nedovedu, snad jen ty účetní. Hodně jsem viděl. A slyšel. To je všechno.“

Toho večera zakotví ve vsi přilepené k úbočí hory jako vlastovčí hnízdo. Všude jsou strmé srázy na dosah neopatrného chodidla. Navzdory horkému létu se kolem domů povalují chuchvalce mlhy. A Bartolomeo se nalévá medovinou a nechává prostřednictvím svých slov ožívat pozoruhodné obrazy.

„Matteo byl odjakživa zvláštní muž. Lidem ze vsi se vyhýbal – a žádná dívka pro něj nebyla dost krásná, aby s ní ztratil pár vlídných slov. Žil sám a sám, až jednou uprostřed hlubokých lesů zahlédl pannu tak nádhernou, až se mu z ní zatajil dech. Tančila mezi stromy, aniž by se pod jejími chodidly ohnulo jediné stéblo trávy, vlasy zlaté jako vycházející slunce kolem ní vlály ve větru.

Přistoupil k ní a celý rozechvělý ji oslovil. Ona se však jen zasmála a poodběhla o kus dál. Matteo běžel za ní, nebyl ale dost hbitý, aby ji dostihl, aby se jí mohl dotknout. Bylo to, jako by tančili, on a ona. Vždy na něj počkala, a když už byl téměř u ní,

přidala pár lehkých kroků. Nikdy ale ne dost na to, aby se mu ztratila z dohledu. Utíkal za ní, jako smyslů zbavený se škrábal přes trní a kameny, celý jeho svět byla ta dívka a netoužil po ničem jiném než stát proti ní... Dívat se na ni... Promluvit s ní... Matně si uvědomoval, že už dávno není v lesích, které zná, že by se měl vrátit, že padá tma a on téměř nevidí na cestu, ale na tom nezáleželo, jen když dovedl zachytit pohledem její zlaté vlasy, vlající skoro na dosah, a přesto nepolapitelné.“

Bartolomeo se na chvíli odmlčí a pak jakoby mimoděk dodá: „O pár dnů později ho našli na dně propasti, polámaného, rozbitého, mrtvého. Nikdo nechápal, jak se to mohlo stát právě jemu, Matteovi, který znal zdejší lesy lépe než kdokoli jiný.“

„Ten příběh znám,“ řekne později večer Malvína, když Bartolomeovi pomáhá balit klobásy, které za své vyprávění dostal. „Vypráví se i u nás v údolí. Trochu jinak, ale to hlavní zůstává. Četla jsem ho i v mnoha knihách.“

„Tak to zajisté víš, že v některých verzích je na Matteově místě dívka. Dívka, které žádný chlapec z vesnice nebyl dost dobrý.“

Malvína se zakaboní. Co všechno mu o ní asi Flavia navykládala? Ale aťsi, aťsi ji má za pyšnou, málo jí na tom záleží.

„Jedna věc je zvláštní,“ prohodí, jako by ho neslyšela. „Že v podobných vyprávěních je vždycky krása vykreslená jako něco nebezpečného. Smrtícího. Zlého.“

„Přirozeně. Myslíš, že by se Matteo nebo kdokoli jiný nechal omámit a vlákat do propasti nějakou šeredkou?“

„To jistě ne, ale stejně... Proč vlastně lidé vyprávějí tolik příběhů, ve kterých varují před krásou?“

Bartolomeo se hlasitě zasměje. „Proč asi, děvče! Abychom vysvětlili dívkám, jako jsi ty, že krásný muž může být jejich zkáza a že by měly dát raději přednost ošklivému dobrákovi, jako jsem já.“

„Pokud vím, ženatý nejste. Takže to asi moc nezabírá,“ odsekne Malvína.

„Možná bych měl přitvrdit. Stvořím příběh, ve kterém se dá pošetilá dívka omámit krásným mužem, jen aby později zjistila, že je to ve skutečnosti Temný pán – a ona se mimoděk stane jeho Nevěstou a naplní strašlivé proroctví Sedmého milénia. Stačil by ti takový příběh, Malvíno?“

Než stačí odpovědět, vloží se do jejich hovoru Flavia. „O takových věcech se nežertuje, pane! Bohové vás slyší!“

„Bohové jsou zvyklí,“ ušklíbne se Bartolomeo. „Nuže, Malvíno?“

„Ten příběh by byl nesmyslný,“ odsekne dívka. Posměvačný tón v jeho hlasu ji dráždí. Jako ji dráždil Federicův, ale to bylo jiné, docela jiné... „Nevím mnoho o proroctví, ale v knihách, které zmiňují temné mágy, se píše o zasvěcovacích rituálech, které podstupují, aby získali moc. Ty obřady z nich vytáhnou vše lidské a znetvoří tvář i tělo. Jsem si jistá, že nikdo takový by žádnou dívku nezlákal, byť by byla sebešilenější.“

Bartolomeo se opět směje. „Tak malá Malvína vyřešila celý problém proroctví. Nemusíme se ničeho bát, protože Temný pán je dozajista tak šeredný, že mu Nevěsta dá košem a předpovědi se nikdy nenaplní.“

„To jsem neřekla! Pořád ji může donutit. Násilím nebo jinak. Nejsem znalkyně proroctví, ale nemyslím, že by se v něm říkalo cokoli o dobrovolnosti...“

„Zmlkňte už oba!“ křikne znovu Flavia. Hlas má nepřírodně vysoký. A z těch výšek odkapává strach. „To ji nevidíte? Nevidíte Mlhu? Je všude kolem!“

„To není ta Mlha,“ namítne Bartolomeo a pokusí se ji vzít konejšivě kolem ramen. Ona se mu však vytrhne.

„To nemůžete vědět! A navíc, přibývá jí, zatímco se rouháte!“

„Nesmysl,“ odsekne Malvína. „Přibývá jí, protože se ochlazuje a padá noc, to je všechno. Krom toho kněží, pokud vím, spočítali, že Sedmé milénium má přijít až za rok. Takže to ani nemůže být ta Mlha.“

„Kněží se mohli zmýlit,“ trvá na svém Flavia.

„A nerouháš se náhodou teď ty, když zpochybňuješ výpočty kněží Slunečního pána?“ popíchne ji Malvína.

„Měli bychom jít spát,“ přeruší hádku Bartolomeo. „Je pozdě a zítra nás čeká daleká cesta. Prudké stoupání. A žádný hostinec, půjdeme přes lesy.“

Poslechnou ho mlčky. Netrvá dlouho a obě vedle sebe oddychují na tvrdé prýčně. Malvína však nespí. Další stoupání. Brzy přejdou přes vrcholky – a sestoupí z hor do cizí země. Jsou tam města, velká města, taková, o jakých dosud jen četla v knihách. V jednom z nich žije přítel mistra Giovanniho, u nějž má dál žít a studovat.

A Federico? Co je asi s Federicem? Četl její vzkaz? Vzpomene si na ni vůbec ještě?

Vždycky chtěla studovat vědu. Vědu o přírodě. Vědu, do které ji zasvěcoval mistr Giovanni. A jeho přítel v tom bude zajisté pokračovat. Nikdy nestála o magii. Magie je lež, povíadačka pro svíčkové báby.

Ale Federico přečetl její myšlenky, jako by byly otevřená kniha. A Jezero k ní promluvílo. Vybaví si, jak se jí jeho studená voda zavřela nad hlavou. A Federicovy paže, které ji táhnou ven. Cítí jejich dotek na kůži – a s tou myšlenkou se propadne do spánku.

Jako do vln Jezera. A on ji za pár okamžiků vytáhne ven. Zírá na něj. Je to on, nade vší pochybnost. Vzdor neurčitosti jeho tváře přikryté stíny, něco v pohybech jeho ruky a jejím doteku,

něco v gestu, kterým si setřásá vodu z vlasů, něco je tak jistě a nepochybně jeho, že omyl je vyloučen.

Hledí na něj, ústa pootevřená. „Federico?“

Opět ten samolibý úsměv. „Malvíno? Ještě stále nevěříš v magii?“

„Nevěřím,“ odsekne prudce a vyškrábe se na břeh. „Je to jen sen. Zdáš se mi jak ty, tak Jezero.“

„Jistěže. Protože tvé myšlenky si mě našly. A především tvé pocity.“

„Nesmysl.“ Slovo pocity ji děsí. Obzvláště z jeho úst.

„Ach tak, takže jsi se mnou nechtěla mluvit?“ Stále ten posměšný tón... A vzápětí s pootevřenými ústy zírání, jak se Federicova silueta rozostřuje, jako když do obrazce z kouře foukne vítr.

„Ne, počkej!“

Mladík opět nabude pevných kontur. „Ano?“

„Chtěla jsem s tebou mluvit, chtěla jsem...“

„... mi říct, že tě poslali pryč? Pryč s kupci jako balík ovčí vlny, aniž by se tě kdokoli zeptal?“

„Ty jsi to celou dobu věděl,“ hlesne šokovaně a opře se dlaní o kmen starého stromu.

„Ne, celou dobu ne.“ Položí svou dlaň jen pár palců vedle té její. „Vše se dozvídám až teď.“

Ucukne. „Zas mi lezeš do hlavy!“

„Můžu tě naučit mi v tom zabránit. I tohle je magie, kterou ti můžu předat.“

„Jistě, sám se dobrovolně vzdáš nástroje, jak šmírovat moje myšlenky... Proč mi jen dělá potíže ti to věřit?“

„Protože jsi opatrná a to je správné.“ Opět k ní přistoupí o něco blíže. Hledí na něj hypnotizovaně, napůl ve snaze se mu bránit, napůl v touze co nejlépe obtáhnout zrakem rysy jeho tváře.

„Ale je třeba si uvědomit, že jsou i jiní, kteří tenhle nástroj ovládají. A ti by ho zajisté rádi použili k méně nevinným věcem, než aby zjistili, zda se ti líbí...“

Malvína zrudne jako pivoňka a blahořečí tmě, že zakrývá její tvář. „O kom to mluvíš?“

„O lidech jako my dva. O čarodějích.“

Div jí nezaskočí vlastní hlas. „Já nejsem čarodějka! A pak, kdo ví, jestli někdo jako čarodějové vůbec existuje. Možná jsou to jen strašáci z proroctví. Možná si je vymysleli kněží, aby děsili lidi.“

Federico se suše zasměje. „Přeceňuješ fantazii našich kněží.“ Na ta slova položí ruku na větev stromu – a šokovaná Malvína jen sleduje, jak mu pod prsty vypučí květ. Jakkoli už stromy dávno odkvetly. Jakkoli je noc. Opatrně ho utrhne a vetkne jí ho do vlasů. Když odtahuje ruku, jeho prsty se jakoby mimoděk otřou o její tvář. Malvínu polévá horko jako polední slunce. Jako voda v koupeli, zahřátá až na hranici snesitelnosti.

„I ty to můžeš umět. Tohle a mnohem víc. Stačí jediné slovo.“

Ona však prudce zavrtí hlavou. Květ se snese na zem.

„Ne. Je to jen sen. Zdáš se mi.“

„Sen snad. To ale neznamená, že ti neříkám pravdu.“

kapitola 4.

Když druhý den vstává, má hlavu jako střep – a tělo neklidné. Zatímco s Flavií nastupují do vozu, dívka do ní štouchne: „Podívej se tamhle!“

Malvína se otočí a spatří, jak z jednoho domu vychází svaatební průvod. Nevěsta bude patrně v jejím věku, možná dokonce mladší. Oči má zarudlé od pláče. A její ženich je nejméně třikrát tak starý jako ona.

„Jak se těšíš na svou veselku?“ zašklebí se na ni Flavia.

Malvína na ni nechápavě zírá. „Nevím, o čem to mluvíš. Já se vdávat nebudu!“

„Že nebudeš? A proč myslíš, že tě mistr Giovanni posílá ke svému příteli?“

„Abych u něj studovala!“

„Naivko! Všechny ty knihy tě připravily o zdravý rozum. Ne, mistr si myslí, že na ženu už jsi stejně vzdělaná až moc. Máš se vdát, proto tam jedeš. Ten stařec má syna. Vdovce, jen tak mimochodem.“

Malvína málem spadne z vozu zpět na silnici. „Nech si ty hloupé vtipy! Mistr Giovanni by mi nikdy nelhal!“

„Ale lhal. Báł se ti říct pravdu. Báł se, že bys pak neodjela.“

„Žvaníš nesmysly! A pak, proč by se svěřoval zrovna tobě?“

„Nesvěřil se mi. Poslouchám, co si lidé povídají. V kuchyni, v zahradě, na dvoře. To ty, ty považuješ všechny ostatní jen za póvl, nenasloucháš jim a pak nevíš, vůbec nic nevíš...“

Malvína už dál neposlouchá ani Flavii. Mávne nad vším rukou, ale hluboko pod kůží jí tepe strach. Když zastaví na oběd, otevře svou cestovní truhlici – a zjistí, že do ní někdo přibalil další slavnostní šaty. Bílé. Nic to neznamená, jistě, mohou být na obřady do chrámů. Ale co když...?

Hned jak opět vyrazí na cestu, vyskočí z vozu a doběhne k tomu Bartolomeovu. Kupec jí pomůže na kozlík. „Copak chceš, děvče?“ „Flavia tvrdí, že se prý mám tam na druhé straně provdat,“ vyhrkne zcela bez obalu.

Bartolomea ta zpráva zjevně nijak nezaskočí. „Ano, něco jsem slyšel. Tvůj pěstoun mě ale ujistil, že si toho muže nebudeš muset vzít, pokud ti bude vyloženě proti srsti.“

V Malvíně se vaří všechna krev. „Lhali jste mi,“ vybuchne. „Všichni jste mi lhali!“

„Ale no tak, nač ta silná slova? Mistr Giovanni se jen bál tvé horké hlavy... A jak tak koukám, bál se oprávněně. Klid, děvče, klid, čeká tě dobrý manžel. A jak už jsem řekl, nikdo tě nutit nebude, kdybys opravdu nechtěla.“

Hledí mu do očí. V těch jejích je zrada. A snad i proto ji vidí také v těch jeho. Jako by byly zrcadlo.

Hledí mu do očí a mlčí.

„Ty se ani nezeptáš, jaký ten muž je? Znáš ho, mohl bych ti o něm vyprávět...“

Ona však slyší jen jediné. Lži. Prodali ji. Jak to řekl Federico? Jako pytel vlny. Federico. Federico by ji naučil, jak lži rozpoznat. Federico by ji ochránil před jejím ženichem. A ona by ho možná konečně uviděla za denního světla, uviděla by jeho tvář beze stínů, zalitou sluncem, jeho rty bez úsměšku...

Bartolomeo mluví dál, ona už ho ale neposlouchá. Celé její tělo ví, co má teď udělat. Ví to každou buňkou, každým